

Sygn. akt VIII U 339/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek
Protokolant	Iwona Sławińska

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2020 r. w Gliwicach

sprawy K. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania K. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

z dnia 14 stycznia 2020 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek

Sygn. akt VIII U 339/20

UZASADNIENIE

Decyzją z 14 stycznia 2020 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. odmówił ubezpieczonej K. N. ponownego ustalenia wysokości emerytury. W uzasadnieniu wskazał, że ubezpieczona nie przedłożyła żadnych nowych dokumentów mających wpływ na wysokość świadczenia i nie ujawniono żadnych nowych okoliczności.

K. N. wniosła odwołanie od tej decyzji, w którym domagała się nakazania organowi rentowemu ponownego przeliczenia świadczenia jako, że nie zostały prawidłowo uwzględnione jej zarobki i praca w szczególnych warunkach.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania i podtrzymał dotychczasowe stanowisko.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. N. urodziła się (...). Decyzją z 22 stycznia 2002 roku organ rentowy przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury od dnia 7 lutego 2002 roku. Do ustalenia wysokości świadczenia przyjęto 25 lat, 8 miesięcy okresów składkowych i 6 lat, 7 miesięcy okresów nieskładkowych. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia został ustalony na podstawie

dochodu, który stanowił podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych od stycznia 1989 roku do grudnia 1998 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 123,08%.

Ubezpieczona pozostawała w zatrudnieniu:

- od 6 września 1967 roku do 20 sierpnia 1968 roku;
- od 10 lipca 1972 roku do 4 września 1973 roku;
- od 11 września 1973 roku do 1 marca 1975 roku;
- od 16 sierpnia 1977 roku do 31 marca 1978 roku;
- od 7 września 1979 roku do 31 października 1984 roku;
- od 7 grudnia 1984 roku do 7 lutego 2002 roku.

W okresie od 8 lutego 1963 roku do 27 kwietnia 1967 roku ubezpieczona pracowała w gospodarstwie rolnym rodziców.

Ubezpieczona udokumentowała zarobki za lata:

- lipiec 1972 roku do września 1973 roku;
- wrzesień 1973 roku do lutego 1975 roku;
- wrzesień 1974 roku do listopada 1984 roku
- za lata 1985 do 2001 roku.

Po przedłożeniu powyższych dokumentów przez ubezpieczoną organ rentowy decyzją z dnia 28 lutego 2002 roku przeliczył wysokość emerytury. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalono na 125,11 % i wyliczono go na podstawie wynagrodzenia z okresu od stycznia 1991 roku do grudnia 2001 roku.

Ubezpieczona w dniu 11 grudnia 2009 roku wniosła o przeliczenie świadczenia i przedłożyła wyliczenie stażu pracy sporządzone przez Powiatowy Urząd Pracy. Po rozpoznaniu tego wniosku organ rentowy wydał decyzje z 8 stycznia 2010 roku, w których wskazał, że okres pracy w gospodarstwie rolnym rodziców nie podlega uwzględnieniu ponieważ ubezpieczona wykazała ponad 20 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Ponadto odmówiono uwzględnienia minimalnych wynagrodzeń ponieważ ubezpieczona wykazała rzeczywiście otrzymywane wynagrodzenia.

Następnie ubezpieczona przedłożyła dodatkowe wynagrodzenia za lata 1984, 2002, 1977-1978.

Organ rentowy dokonał analizy przedłożonych dokumentów i decyzją z dnia 15 września 2011 roku odmówił przeliczenia świadczenia ponieważ nowe dokumenty nie powodowały podwyższenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia.

W dniu 1 czerwca 2015 roku ubezpieczona wystąpiła ponownie z wnioskiem o przeliczenie świadczenia i załączyła legitymację ubezpieczeniową z wpisami uzyskanych wynagrodzeń. Decyzją z dnia 1 lipca 2015 roku ZUS wyjaśnił, że świadczenie będzie wypłacane w dotychczasowej wysokości ponieważ wpisy w legitymacji ubezpieczeniowej dokumentują te same okresy i wynagrodzenia, które ubezpieczona już wykazała.

Z kolejnym wnioskiem o przeliczenie świadczenia ubezpieczona wystąpiła 11 kwietnia 2017 roku. Do wniosku załączyła zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu. Organ rentowy wydał decyzję z 28 kwietnia 2017 roku o przeliczeniu emerytury. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 125,17%. Na powyższe wpływ miało zaświadczenie o wynagrodzeniu za rok 1995 gdzie podano wynagrodzenie 7.403,91 zł, a według poprzedniego zaświadczenia wynosiło ono 7.350,87 zł.

Kolejny wniosek o przeliczenie emerytury został złożony przez ubezpieczoną 7 stycznia 2020 roku. K. N. podała w nim, że nie uwzględniono jej całego stażu pracy oraz, że pracowała w warunkach szkodliwych w ruchu ciągłym i otrzymywała deputat węglowy w wymiarze 8 ton.

Organ rentowy po rozpoznaniu tego wniosku wydał zaskarżoną decyzję.

Ubezpieczona przedstawiła organowi rentowemu świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach. Potwierdzały one, że K. N. wykonywała pracę w szczególnych warunkach od 1 sierpnia 1989 do 30 września 1994 roku oraz od 1 października 1994 roku do 30 września 1995 roku.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie akt organu rentowego.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Ubezpieczona ma przyznane prawo do emerytury na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018r., poz. 1270 ze zm.). Wysokość świadczenia została ustalona na podstawie art. 53 ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej. Wszystkie okresy zatrudnienia zostały ubezpieczonej uwzględnione do obliczenia wysokości świadczenia. Organ rentowy nie uwzględnił okresu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców ponieważ zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej mogłyby zostać one zaliczone tylko jeśli okresy składkowe i nieskładkowe byłyby krótsze od okresu wymaganego do przyznania emerytury. Taka okoliczność nie wystąpiła ponieważ ubezpieczona wykazała ponad 30 lat okresów składkowych i nieskładkowych - co umożliwiło przyznanie jej prawa do emerytury.

Ponadto organ rentowy zastosował przepis art. 15 ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej ustalając podstawę wymiaru emerytury. Uwzględnił przy tym rzeczywiste zarobki ubezpieczonej, wykazane przez nią dokumentami. W tym miejscu należy zaznaczyć, że wykonywanie pracy w warunkach szkodliwych nie wpływa na wysokość emerytury ponieważ nie ma żadnego przepisu prawa, który o tym stanowiłby. Wykonywanie pracy w warunkach szczególnych w przypadku ubezpieczonej mogłoby mieć znaczenie do przyznania prawa do emerytury według art. 32 ustawy emerytalno-rentowej gdyby zostały spełnione wszystkie warunki z tego przepisu. Wykonywanie pracy w warunkach szczególnych w tym konkretnym przypadku nie miało znaczenia ponieważ ubezpieczona uzyskała prawo do emerytury po ukończeniu 55 lat.

Co do uwzględnienia 8 ton węgla przez organ rentowy należy wyjaśnić, że ZUS ustala wynagrodzenia za dany rok na podstawie zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawionych przez pracodawcę lub na podstawie legitymacji ubezpieczeniowej. W zaświadczeniach pracodawcy (karta 34 i35 akt ZUS) znajdują się zapisy, że wysokość węgla deputatowego nie została obniżona i ekwiwalent węglowy zaliczono w pełnej wysokości. Zatem wartość deputatu węglowego jest uwzględniona przy obliczeniu wysokości emerytury.

Ponadto organ rentowy słusznie wskazał na przepis art. 114 ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej, który przewiduje przypadki przeliczenia świadczenia. Przepis ten stanowi:

Art. 114 . 1. W sprawie zakończonej prawomocną decyzją organ rentowy, na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli:

- 1) po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość;
- 2) decyzja została wydana w wyniku przestępstwa;
- 3) dowody, na podstawie których ustalono istotne dla sprawy okoliczności faktyczne, okazały się fałszywe;

4) decyzja została wydana na skutek świadomego wprowadzenia w błąd organu rentowego przez osobę pobierającą świadczenie;

5) decyzja została wydana w oparciu o inną decyzję lub orzeczenie sądu, które zostało następnie uchylone, zmienione albo stwierdzono jego nieważność;

6) przyznanie świadczeń lub nieprawidłowe obliczenie ich wysokości nastąpiło na skutek błędu organu rentowego.

Żadna z wyżej wymienionych okoliczności w niniejszej sprawie nie wystąpiła.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie oddalono.

(-) Sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek